

nechal nastavit metr šedesát pět a já hned při rozběhu věděl, že tohle je můj den. Den Maika Klingenberga. Už při odrazu jsem cítil triumf. Já neskákal, já plachtil nad hřištěm jako větroň, stál jsem ve vzduchu, vznášel jsem se. Maik Klingenberg, mimořádná osobnost lehké atletiky. Myslím, že kdybych si měl sám vymyslet přezdívkou, byl by to nejspíš Aeroflot nebo něco podobného. Nebo Air Klingenberg. Kondor z Marzahnu. Ale smůla, člověk sám sobě přezdívkou dávat nemůže. Když jsem se zády zabořil do měkký žíněnký, slyšel jsem, jak kluci opatrně tleskají. Od holek nebylo slyšet nic. Žíněnka mě zase vymrštila a já honem mrkl na Tatjanu. Tatjana se dívala na Beilckeovou. Natálie se taky dívala na Beilckeovou. Ty pitomý krávy můj skok vůbec neviděly. Žádná holka můj skok neviděla. Poskakování nějaký cvoklý pilulky na spaní je *nezajímalo*. Do háje s Aeroflotem.

Vyřídilo mě to na zbytek dne, i když ten skok vlastně nezajímá ani mě. Nějakej debilní skok vysokej mi přece může bejt ukradenej! Jenomže kdyby metr šedesát pět skočil André, kdyby Andrému jenom *nastavili* laťku na metr šedesát pět, mohly by se holky pominout. A na mě se žádná ani nepodívala. Já nikoho nezajímám. A *mě* zajímalo jenom jedno: Proč se nikdo nekouká, když Air Klingenberg zaletí školní rekord, a proč se koukají, když pytel mouky proklouzne pod laťkou? Ale tak to prostě bylo. Taková je ta debilní škola a takový byly ty debilní holky a nebylo z toho úniku. Aspoň jsem si to myslel, dokud jsem nepoznal Číka. A pak se některý věci změnily. A o tom teď budu vyprávět.

Číka jsem od začátku nemohl vystát. Nikdo ho nemohl vystát. Čík byl jasná socka a bylo to na něm vidět. Wagenbach nám ho do třídy přitáhl po Velikonocích, a když říkám *přítáhl*, tak myslím doslova. První hodinu po velikonočních prázdninách jsme měli děják. Všichni seděli na židlích jako přibitý, protože jestli je někdo na škole autoritářský hovado, je to Wagenbach. No, hovado je možná trochu přehnaný. Wagenbach je vlastně celkem v pohodě. Jeho hodiny jsou v pohodě a on aspoň není blb jako většina učitelů, třeba jako Wolkow. Na Wagenbachových hodinách není problém se soustředit. Beztak je to nejlepší, co může člověk udělat, protože Wagenbach dovede jednoho pořádně roznýst na kopytech. To ví každěj. Vědí to i žáci, co ho ještě neměli. Než takovej páťák poprvý vkročí do Hageciova gymnázia, už ví: pozor, Wagenbach! U Wagenbacha je ticho jak v hrobě. U Schürmanna zazvoní nejmně pětkrát za hodinu mobil. Patrick si dokonce jednou při Schürmannově hodině změnil vyzvánění - pustil šest, sedm, osm melodií za sebou, než Schürmann vůbec požádal o *trochu klidu*. A ani pak si netroufl hodit po Patrickovi přísneji pohled. Když ti zazvoní mobil u Wagenbacha, zaručeně se nedožiješ velký přestávky. Říká se dokonce, že Wagenbach s sebou dřív nosil kladivo, aby mohl mobily rozbítet. Nevím, co je na tom pravdy.